

บทนำ

ชายผู้นั้นลอยผ่านอากาศ ถูกจับโยนไปโดยหนึ่งในผู้ถูกเกณฑ์รายอื่น ไอรีน เคนเนดี ผู้ดูแลซีไอเอเฝ้าดูจากในบ้านด้วยความสนใจอันผิวเผินขณะที่เขาไม่สามารถเอาไหล่ลงพื้นและม้วนขดตัวกลม เขาระแทกพื้นอย่างจิ้งในท่าแผ่หลา...ซึ่งเป็นแรงกระแทกประเภทที่เป็นไปได้อย่างมากว่าจะทำให้เขาจุก อาจทำให้ซีไอเอซัดด้วยซ้ำ เคนเนดีเฝ้าปากและคำนวณความเป็นไปได้ที่เขาจะผ่านพื้นอีกแปดสัปดาห์ที่เหลือของแผนการฝึก เธอเห็นคนมากมายเหลือเกินผ่านเข้ามาที่นี่ จนเธอทำนายผลการฝึกของพวกเขาได้เหมือนเจ้ามือที่เวกัส คนนี้เธอว่ามีโอกาสไม่ถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์

อย่างไรก็ตาม ความคิดของเคนเนดีไม่ได้อยู่กับกลุ่มผู้ถูกเกณฑ์ชุดนี้เท่าใดนัก เธอกังวลเรื่องชายคนหนึ่งที่ผ่านมาแผนการฝึกอันเข้มงวดอย่างง่ายดายเมื่อปีที่ผ่านมามีตซ์ แรปป์ เคยเป็นมือใหม่ที่เธอดูแล และภายในเวลาหนึ่งปีนับตั้งแต่พวกเขาปล่อยชายผู้นั้นไปสู่กองเสียบียงแห่งการก่อการร้าย เขาก็ทิ้งศพเคลื่อนเป็นทางอย่างต่อเนื่องตั้งแต่นครเจนีวายนนครอิสตันบูลไปจนถึงกรุงเบรุตและอีกมากมาย สถิติจนถึงวันนี้ของเขาไร้ที่ติ และนั่นก็เพิ่มความตึงเครียดให้กับเคนเนดีด้วยวิธีของตัวเอง ไม่มีใครไร้ที่ติ ไม่ช้าก็เร็ว ไม่ว่าพวกเขามีความสามารถแค่ไหน ผู้ยิ่งใหญ่จะต้องพลาดพลั้ง และที่ทำให้ความเป็นไปได้นั้นซับซ้อนขึ้น เคนเนดีผลักดันให้อนุญาตให้เขาปฏิบัติภารกิจตามลำพัง ไม่มีกองหนุน แค่ทีมล่องหน้าเพื่อตรวจสอบพื้นที่และจากนั้นเขาจะบุกเข้าไปตัวคนเดียวเพื่อทำงานสกปรกในระยะประชิด ไม่มีสมาชิกทีมที่จะช่วยพาเขาออกมาถ้าเกิดเรื่องผิดพลาด แรปป์ให้เหตุผลว่า ยิ่งร่องรอยน้อย โอกาสถูกจับ

ก็จะยิ่งน้อยลง

โดยสัญชาตญาณ เคนเนดีชอบความเรียบง่ายของการทำแบบนี้ เธอเห็นปฏิบัติการมานักต่อนักแล้วที่กลับกลายเป็นยุ่งยากเพราะบุคลากรและขอข่ายการทำงานจนไม่เคยได้เริ่ม แรปป์แย่งสำเร็จถ้าเขาพลาด เขาก็แค่คนคนหนึ่งที่มีหนังสือเดินทางต่างชาติซึ่งไม่มีทางสาวกลับไปถึงแลงลีย์ได้ เฮอรัลีย์...สายลับและครูฝึกผู้เข้มงวด...ชี้ว่าเกมเล็กๆ ของเขาจะได้ผลก็ต่อเมื่อเขาตาย ถ้าเขาถูกจับเป็น เขาจะพูด เหมือนที่ทุกคนทำ แล้วการเปิดโปงก็จะเลวร้าย อย่งไรก็ตามงานของพวกเขาเชื่อว่าไร้ความเสี่ยง และในท้ายที่สุดทอมัส สแตนสฟิลด์ก็เต็มใจเดิมพันกับแรปป์ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการหนุ่มพิสูจน์ตัวเองแล้วว่ามีไหวพริบและสแตนสฟิลด์ก็จำเป็นต้องขีดฆ่ารายชื่อผู้ก่อการร้ายซึ่งเป็นที่ต้องการตัวที่สุดออกมากขึ้น

แต่ภารกิจนี้ต่างออกไป เดิมพันสูงกว่ามาก ตอนที่แรปป์ดักซุ่มอยู่ในประเทศโลกที่สามสักแห่งเพื่อฝึกทักษะของเขาก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่ในช่วงขณะนั้น เขากำลังจะทำเรื่องผิดกฎหมายเป็นอย่างยิ่งและไม่ได้รับความเห็นชอบในประเทศซึ่งเขาไม่อาจทำพลาดแม้แต่ด้วยซ้ำ

สมาธิของเคนเนดีแรงกล้าจนเธอไม่ได้ยินคำถามจากชายที่นั่งอยู่หลังโต๊ะ เธอปัดปอยผมสั้นน้ำตาลแดงยาวประบ่าตัดหลังหูและกล่าว “ว่าไงคะ”

นายแพทย์ลูวิสพิจารณาเธอตลอดช่วงสองสามนาทีที่ผ่านมา เคนเนดีเป็นมืออาชีพผู้ซบซ้อน มั่นใจ และระมัดระวังตัวเป็นอย่างยิ่ง การหาเหตุผลว่าอะไรทำให้เธอเป็นแบบนี้กลายเป็นความหมกมุ่นทางอาชีพสำหรับลูวิส “คุณเป็นห่วงเขาหรือ”

ใบหน้าของไอรีน เคนเนดี ยังคงนิ่งเฉยทั้งที่จริง ๆ แล้วเธอเคืองเพราะความสามารถในการอ่านความคิดของเพื่อนร่วมงาน “ใครคะ”

“คุณก็รู้ว่าใคร” นายแพทย์ลูวิสกล่าว ดวงตาสีฟ้าอ่อนของเขาโหม่งหน้าเธอให้คิดตาม

เคนเนดียกไหล่เหมือนมันเป็นเรื่องเล็ก “ฉันเป็นห่วงทุกปฏิบัติการที่ฉันดูแล”

“ดูเหมือนคุณจะเป็นห่วงปฏิบัติการที่เขากี่ยวข้องมากกว่า”

เคนเนดีพิจารณาบุคคลผู้ไม่เหมือนใครซึ่งเธอพบทางตอนเหนือของรัฐนิวยอร์ก แม้เธออยากปฏิเสธแค่ไหน การประเมินของลูวิสเรื่องที่เขาเป็นห่วงแรปป์ก็แม่นยำ เคนเนดีลงความเห็นไม่ได้ว่าเป็นเพราะชายผู้นั้นหรือเป็นเพราะ

ลักษณะของปฏิบัติการที่อันตรายขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเขาได้รับมอบหมายกันแน่ แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ไม่อยากถกเรื่องนี้กับลูวิส

“ผมพบว่า” ลูวิสพูดด้วยน้ำเสียงไร้กังวล “ผมเป็นห่วงเขาน้อยกว่าคนส่วนใหญ่ เป็นแบบนี้หมดตลอด ผมคิดว่านะ”

เคนเนดีใคร่ครวญความเห็นดังกล่าว เธออาจตีความได้สองแบบอย่างง่ายตาย...หรืออาจมากกว่านั้น “มันง่ายกว่ามากเมื่อคุณนั่งอยู่ฝั่งนั้นของโต๊ะ” เคนเนดีจิกยิ้มที่นานๆ จะเห็นทีให้เขา “ฉันเป็นผู้ดูแล ฉันส่งเขาเข้าไปในสถานการณ์เหล่านี้ และฉันก็เป็นตัวช่วยเพียงตัวเดียวของเขาถ้าเกิดเรื่องผิดพลาด ฉันว่าหากพิจารณาอย่างไม่มีอคติแล้ว...” เธอเลิกคิ้วข้างหนึ่งเพื่อเลียนแบบสีหน้าที่ลูวิสใช้บ่อยเกินไป “...แม้แต่คุณก็น่าจะเข้าใจ”

จิตแพทย์ลูบริมฝีปากกลางด้วยนิ้วชี้และกล่าว “การเป็นห่วงใครสักคน หรืออะไรสักอย่าง อาจเป็นเรื่องปกติ...และอาจดีกับตัวเราด้วยซ้ำ แต่ถ้ามากเกินไป...” ลูวิสส่ายหน้าและทำหน้าบูด “คงไม่ดีแน่”

เอาแล้วไง เคนเนดีคิดกับตัวเอง นี่ไม่ใช่บทสนทนาที่บังเอิญเกิดขึ้น ลูวิสคิดเรื่องนี้มาสักพักแล้ว และวางแผนแนวทางซักถามเธอ เคนเนดีรู้จากประสบการณ์ว่าการพยายามหนีจากการสนทนากับเขามีแต่จะทำให้แย่ลง ลูวิสอดทนและตั้งรับ และรายงานของเขาก็มีน้ำหนักมากในสายตาของรองผู้อำนวยการฝ่ายปฏิบัติการ นายแพทย์จะมุ่งความสนใจไปยังปัญหาและระดมยิงคำถามใส่จนกว่าเขาจะพอใจ เคนเนดีตัดสินใจโยนคำถามกลับไปให้เขา “แปลว่าคุณคิดว่าฉันเป็นห่วงมากเกินไป”

“ผมไม่ได้พูดแบบนั้น” นายแพทย์กล่าวด้วยน้ำเสียงสบายๆ และส่ายหน้าเบาๆ

“แต่คุณพูดเป็นนัย” เคนเนดีกล่าว

“ก็แค่คำถามนะ”

“คำถามที่คุณถามเพราะคุณคิดว่าคุณสังเกตเห็นบางอย่างแล้วคุณก็เป็นห่วงฉัน และในเมื่อคุณเริ่มแล้ว ฉันจะขึ้นชมถ้าคุณจะอธิบายตัวเองแทนที่จะทำเหมือนนี่เป็นหนึ่งในชั่วโมงบำบัดของคุณ”

ลูวิสถอนใจ เขาเคยเห็นเคนเนดีเป็นแบบนี้มาก่อน แต่ไม่เคยเป็นกับเขา โดยปกติแล้วจะเป็นกับสแตน เฮอร์ลีย์ ผู้เชี่ยวชาญอย่างยิ่งด้านการทำให้คนโมโห เธอสงบนิ่งและคิดวิเคราะห์เสมอเวลามีปฏิสัมพันธ์กับลูวิส ดังนั้นการที่เธอโกรธอย่างรวดเร็วในตอนนี้เป็นหลักฐานแสดงว่าความกังวลของเขามีเหตุผล “ผมว่า

เมื่อเป็นเรื่องเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการบางคน...คุณเป็นห่วงเกินไป”

“แรปป์เทร่อ” เคนเนดีถาม

“ถูกต้อง”

“กรุณาอย่าพูดพาล่ทางจิตวิทยาว่าคุณคิดว่าฉันรักเขา” เคนเนดีส่ายหน้าราวกับเรื่องอะไรก็ตามที่ซ้ำซากน่าเบื่อเช่นนั้นไม่ควรค่าแก่การเสียเวลา “คุณก็รู้ว่าฉันไม่ได้ทำงานแบบนี้”

ลูวิสตอบปิดความคิดดังกล่าวด้วยท่าทางเหยียดหยัน “ผมเห็นด้วยนะไม่ใช่เรื่องที่ผมกังวล”

“งั้นเรื่องอะไร”

“เรื่องที่คุณไม่ให้เครดิตชายผู้นั้น”

“เครดิตเทร่อ เครดิตเรื่องอะไร”

“เริ่มจากเรื่องที่เขาไปที่นั่นเมื่อปีที่ผ่านๆมา โดยไม่มีประสบการณ์ทางการและเอาชนะทุกคนที่เราส่งไปเผชิญหน้าเขา รวมถึงลุงสแตนของคุณ ความสามารถในการเรียนรู้ของเขา...และการทำแบบนั้นในอัตรารวดเร็วอย่างเหลือเชื่อ...ไม่เหมือนอะไรที่ผมเคยเห็นมาก่อน” น้ำเสียงลูวิสดูดีขึ้น “และเขาก็ทำแบบนั้นในการฝึกทุกสาขา”

“ไม่ใช่การฝึกทุกสาขา คะแนนภูมิรัฐศาสตร์กับการทูตของเขาน่าเศร้าใจทีเดียว”

“นั่นก็เพราะเขามองสาขาพวกนั้นว่าเสียเวลาเป็นที่สุด และผมก็ไม่ได้คิดต่างจากเขาเสียทีเดียว”

“ฉันนึกว่าเราอยากได้คนที่มีความสามารถรอบด้านออกไปจากที่นี่”

ลูวิสยกไหล่ “ในความคิดของผม ความมั่นคงทางจิตสำคัญกว่าความสามารถรอบด้าน ถึงยังไงเราก็ไม่ได้ขอให้เขาไปเจรจาทำสนธิสัญญานะ”

“ใช่ แต่เราต้องการให้เขารับรู้ภาพรวม”

“ภาพรวม” ลูวิสโน้มหน้า “ผมว่ามีสิทธิ์คงเถียงว่าเขาเป็นคนเดียวแถวนี้ที่จัดจ๋อกับภาพรวม”

เคนเนดีเป็นผู้หญิงในโลกที่ผู้ชายเป็นใหญ่เต็มที่ และเธอก็ไม่ชอบเป็นอย่างมากเมื่อเพื่อนร่วมงานทำเหมือนกับว่าจำเป็นต้องอธิบายทุกอย่างให้เธอฟัง “จริงสิ” เธอกล่าวด้วยความไม่จริงจังอันใล่ชื่อ

“คนของคุณมีความถนัดบางอย่าง ความสามารถบางอย่างที่แกร่งกล้าขึ้นเพราะเขาไม่ปล่อยให้ข้อเท็จจริงหลงประเด็นเข้ามาขวางทาง”

เคนเนดีถอนใจ โดยปกติแล้วเธอไม่เคยปล่อยให้ความคับข้องใจปรากฏ แต่เธอกำลังเหนื่อย “ฉันรู้ว่าคุณคิดว่าฉันอ่านใจคนออก แต่วันนี้ดูเหมือนทักษะนั้นจะหายไปจากตัว คุณช่วยเข้าประเด็นเลยได้ไหม”

“คุณดูเหนื่อยกว่าปกติจริงๆ”

“แหม ขอบใจนะ คุณเองก็ดูเหมือนน้ำหนักขึ้นสองสามปอนด์”

ลูวิสยิ้ม “ไม่จำเป็นต้องทำร้ายความรู้สึกผมเพียงเพราะคุณเป็นห่วงเขาหรอก”

“คุณมันเจ้าแห่งการบ้ายเบียง”

“ผมมีหน้าที่สังเกต” เขาหมุนเก้าอี้และมองชายแปดคนกับครูฝึกสองคนที่กำลังนำพวกเขาฝึกพื้นฐานการต่อสู้ด้วยมือเปล่า “สังเกตพวกคุณทุกคนดูให้แน่ใจว่าไม่มีใครสติแตกและหนีไปจากเขตสงวน”

“แล้วใครจับตาดูคุณ”

ลูวิสยิ้ม “ผมไม่เผชิญความเครียดแบบเดียวกันนั้น” นายแพทย์กล่าวขณะหมุนตัวกลับมาประจันหน้าเคนเนดี “อย่างที่ว่าคุณ เขาเป็นความรับผิดชอบของคุณ”

เคนเนดีครุ่นคิดคำพูดดังกล่าวชั่วขณะ เธอเอียงไม่ออก เธอจึงหุบปากเงียบ นอกจากนั้นนายแพทย์คนเก่งยังเป็นเลิศด้านการแยกแยะความเข้มงวดของปฏิบัติการลับของพวกเขาด้วย

“ผมคอยระวังให้คุณ” ลูวิสพูดด้วยน้ำเสียงเข้าอกเข้าใจของนักบำบัด “ชีวิตคู่ขนานที่คุณใช้นั้นไม่ตรงกับตัวคุณ ความตึงเครียดทางจิตเป็นเรื่องที่คุณคิดว่าคุณสามารถจัดการได้ และผมเองก็คิดว่าคุณสามารถจัดการได้ แต่พักหลังนี้ผมเริ่มไม่แน่ใจ”

เคนเนดีรู้สึกวาท้องไส้บีบรัด “แล้วคุณได้บอกใครเรื่องความไม่แน่ใจพวกนี้รึเปล่า” เธอนึกถึงทอมัส สเตนสฟิลด์ โดยเฉพาะ

“ยังไม่ได้บอก แต่เมื่อถึงจุดหนึ่งผมคงต้องถ่ายทอดความกังวลของผมอย่างแน่นอน”

เคนเนดีรู้สึกโล่งอก แม้จะเป็นแค่การบรรเทาช่วงสั้นๆ เธอรู้ว่าทางเดียวที่จะหลีกเลี่ยงรายงานบุคคลากรในแง่ลบก็คือระงับความกังวลของลูวิส และทางเดียวที่จะทำแบบนั้นก็คือพูดถึงมัน “ความถนัดนี้ที่คุณบอกว่าเขามีนะ...คุณอยากบอกฉันไหม”

ลูวิสลังเลเหมือนกำลังพยายามหาวิธีอันละเอียดอ่อนที่สุดพูดเรื่องที่ไม่ละเอียดอ่อนอย่างร้ายกาจ เขาพูดพร้อมกับหมุนศีรษะ “ผมพยายามอ่าน

ความคิดแปรปี่ แล้วก็มึนบางวันที่ผมสาบานได้ว่าเขาเชื่อตรงอย่างน่าชื่นใจจนผมคิดว่าผมรู้สาเหตุที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้ และจากนั้น...” เสียงลูวิสจางหายไป

“และจากนั้นอะไร”

“มีบางวันที่ผมทะลุผ่านตาสีเข้มบ้ำบอ้นกับรอยยิ้มมุมปากกระเทียมที่เขาใช้ขจัดใครก็ตามที่ไปยุ่งเรื่องเขาไม่ได้”

“นั่นหรือความถนัดที่ทำให้คุณสบายใจ รอยยิ้มมุมปากกระเทียมของเขาละ”

“ไม่ใช่” ลูวิสเยาะ “มันจริงจังกว่าการความสามารถของเขาในการเปิดใจชั่วอึดใจหนึ่งแล้วก็เข้าไปไม่ถึงในอึดใจถัดไปอย่างมาก แม้ว่าเรื่องนั้นอาจมีส่วนในการรับมือกับทุกอย่างของเขา ผมกำลังพูดถึงหัวใจสำคัญของทั้งหมดนี้ ทำไมเราถึงมาที่นี่ ทำไมเราถึงลอบถ่ายเงินกว่าห้าสิบล้านเหรียญให้กับปฏิบัติการนี้ ผมกำลังพูดถึงความจริงที่ว่าเขาเป็นเครื่องทำลายล้างในตัวคนเดียว ว่าภายในปีกว่า ๆ เขาทำภารกิจลุล่วงอย่างมีแบบแผนมากกว่าที่เราทำสำเร็จในช่วงสิบปีที่ผ่านมา แล้วก็พูดกันอย่างเปิดอกเถอะนะ” ลูวิสขุ่นวหนึ่งขึ้น “ความถนัดที่เราพูดถึงกันอยู่ก็คือความจริงที่เถียงไม่ออกว่าเขาเก่งเรื่องการตามล่าและฆ่าคนอย่างเหนือธรรมดา”

เคนเนดีไม่มองลูวิส แต่เธอพยักหน้า พวกเขาทุกคนได้ข้อสรุปแบบเดียวกันนี้เมื่อหลายเดือนก่อน นั่นคือสาเหตุที่พวกเขาปล่อยชายผู้นั้นเป็นอิสระและยอมให้เขาทำงานตามลำพัง

“ผมมาที่นี่” ลูวิสพูดต่อ “เพื่อสังเกตการณ์และดูให้แน่ใจว่าเราได้คนที่เหมาะสมและดูว่าจิตของพวกเขารับมือกับความเครียดที่ไม่ธรรมดาของงานนี้ได้ ผมมีความเครียด คุณมีความเครียด แต่ผมว่าความเครียดของเราเทียบไม่ได้กับความเครียดในการปฏิบัติการตามลำพัง...ซึ่งบ่อยครั้งอยู่ในอาณาเขตศัตรู แล้วก็การตามล่าและฆ่าคน”

“คุณเลยกังวลว่าเขาจะสติแตกใส่เรา”

“ไม่ใช่ตอนนี้ ที่จริงผมว่าเขารับมือกับความโหดของงานใหม่ได้ดีเป็นพิเศษ ผมจับตาดูเขาอย่างใกล้ชิด ตอนเขากลับมาที่นี่ เขาหลับเป็นตาย พอหัวถึงหมอน อีกนาทีให้หลังเขาก็หมดสติและหลับยาวทั้งคืน”

เคนเนดีเคยสงสัยเรื่องเดียวกันนี้ ใช่ว่าเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการทุกคนจะรับมือกับการคร่าชีวิตมนุษย์อีกคนด้วยความผ่อนคลายแบบนั้น “แล้วเขารับมือกับเรื่องนั้นยังไง...เรื่องที่มีมือเปื้อนเลือดนะ” เธอถาม

“เขาเป็นคนตรง ซึ่งแปลว่าเขาไม่ปล่อยให้เรื่องยับย่อยหุ้มหิมมา

เหมือนกัน”

เคนเนดีบีบสันจมูกเพื่อพยายามกลั้นอาการปวดศีรษะที่เธอรู้สึกที่กำลังจะมาถึง “นี่ไม่ใช่เอ็นเอฟแอลนะ เราไม่พุดจาทัตถกัน เราไม่ช่วยอีกทีมให้เขว คนของฉันต้องเป็นผี พวกเขาต้องลอบเข้าไปในประเทศหนึ่ง ทำงานเงิบๆ แล้วก็หายตัวไป”

“ไอรีน ผมว่าคุณกังวลเกินเหตุ คัดรู้ว่าไม่มีบางอย่างกำลังเคลื่อนไหว ศพกองทัตถกันนั้นอัตราเร็วผิดปกติ และถ้าความกลัวที่เรปบีก็ทำให้คนพวกนี้บางคนอยู่ไม่สุข...” ลูวิสยกไหล่ “...ก็ปล่อยให้มันเป็นไป”

“แล้วคุณกำลังพยายามบอกเรื่องบ้าบออะไรกับฉันกันแน่...ว่าคุณไม่ห่วงเรปบี แต่คุณเป็นห่วงฉันหรือ” เคนเนดีถาม ความสงสัยในน้ำเสียงเธอชัดเจน

“ผมไม่ห่วงคุณทั้งคู่ แต่ผมคิดจริงๆ ว่าคุณกังวลเกินไป”

“ฉันกังวลเรื่องเขา เพราะเขากำลังจะฆ่าเจ้าหน้าที่ระดับสูงในเมืองหลวงของหนึ่งในพันธมิตรที่ใกล้ชิดที่สุดของเรา และถ้าเขาทำพลาด ผลกระทบที่ตามมาอาจรุนแรงจนพวกเราทุกคนอาจต้องไปยืนต่อหน้าคณะกรรมการที่รัฐสภา ถูกดำเนินคดี แล้วก็ลงเอยในคุก” เคนเนดีส่ายหน้า “ฉันไม่รู้ว่าตำราจิตวิทยาของคุณว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องทั้งหมดนี้ แต่ฉันว่าความกลัวการเข้าคุกเป็นเรื่องปกติ”

“ประเด็นของผม...ไอรีน...ก็คือเรปบีเป็นคนเก่ง อาจเก่งที่สุดเท่าที่ผมเคยพบมา และเป้าหมายของเขาก็เป็นข้าราชการซึ่งเกี่ยวข้องที่กินเยอะเกินไป คินนี่จะราบรื่น ผมไม่กังวลเรื่องนั้นหรือ”

เคนเนดีมัวแต่จดจ่อเรื่องปารีสจนเกือบไม่ได้ยินส่วนสุดท้าย “แล้วคุณกังวลเรื่องอะไร”

“มิสเตอร์เรปบีเป็นคนพิเศษ เขาแสดงให้เห็นแล้วว่าเขาคืนชอบภาวะอิสระ เขาแข็งข้อต่อการควบคุม และจนถึงตอนนี้ทอมัสก็เต็มใจมองข้ามการล่วงละเมิดเล็กๆ น้อยๆ เพราะชายคนนั้นนั้นเก่งเหลือเกินในงานที่เขาทำ”

“แต่”

“ประเทศของเรา...รวมถึงนายจ้างผู้เป็นที่รักของเรา... มีประวัติศาสตร์อันรุ่งโรจน์และชื่อเสียงเรื่องการโยนความผิดให้คนอื่นนั่นที่เอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงเมื่อสถานการณ์เริ่มยุ่งยาก ถ้าพวกเขาทำแบบนั้นกับคนอย่างเรปบี...” ลูวิสสะดุ้งเมื่อคิดถึงเรื่องนั้น

“ประเทศของเราและนายจ้างของเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขามีตัวตน”

“ผมรู้เรื่องนั้น ไอรีน ผมมองอนาคต...และผมก็กำลังบอกคุณว่ามีอันตราย

อยู่จริงที่ว่าเมื่อถึงจุดหนึ่งเราอาจคุมเขาไม่อยู่”

เคนเนดีหัวเราะเยาะความคิดดังกล่าว “ฉันยังไม่เห็นเรื่องสักเรื่องที่ทำให้คุณสรุปแบบนี้ได้”

“ไอรีน” ลูวิสกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้นอย่างมาก “โดยแก่นแท้แล้วสิ่งที่เรามีคือชายที่ถูกสอนให้ฆ่า ฆ่าคนที่ทำร้ายพลเรือนผู้บริสุทธิ์หรือคุกคามความมั่นคงแห่งชาติของประเทศนี้ ตอนนี้ ภารกิจของเขามีเป้าหมายชัดเจน เขาออกไปฆ่าคนเลวที่อาศัยในต่างประเทศ จะเกิดอะไรขึ้นถ้าวันหนึ่งเขาตื่นขึ้นมาและรู้ว่าคนเลวบางคนอยู่ที่นี้ อาศัยอยู่ที่อเมริกา ทำงานให้ซีไอเอ ทำงานในรัฐสภา”

“คุณไม่ได้พูดจริงใช่ไหม” เคนเนดีกล่าว ตกใจกับทฤษฎีนั้น

ลูวิสประสานมือไว้คางและเอนหลังฟังแก้อี “ความยุติธรรมทำให้ตาบอด และถ้าคุณฝึกคนคนหนึ่งให้เป็นผู้พิพากษา คณะลูกขุน และเพชฌฆาต... อืม คุณก็ไม่ควรประหลาดใจถ้าสักวันเรามองไม่เห็นความแตกต่างระหว่างผู้ก่อการร้ายกับข้าราชการที่ทุจริตเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง”

เคนเนดีคิดเรื่องนั้นครู่หนึ่งแล้วจึงกล่าว “ฉันไม่แน่ใจว่าฉันเชื่อแบบนี้”

ลูวิสยกไหล่ “เวลาเท่านั้นที่จะบอกได้ แต่มีเรื่องหนึ่งที่ผมรู้แน่ชัด ถ้าถึงเวลาที่คุณต้องทำให้เขาหมดฤทธิ์ คุณก็ไม่ควรพลาด เพราะถ้าเขารอด เขาจะฆ่าพวกเราทุกคนไม่เหลือ”

กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

แรบบีผู้ก่อกวนในลอนดอนลี้ภัยกับปล่องระบายอากาศทำด้วยเหล็กหล่อ แล้วเดินไปยังขอบหลังคา เขาเหลือบมองระเบียงที่อยู่ต่ำลงไปสองชั้นจากนั้นจึงมองออกไปทั่วนครแห่งแสง พระอาทิตย์จะขึ้นในอีกไม่กี่ชั่วโมงและกระแส นักท่องราตรีก็ซบเซาลงเหลือเพียงประปราย นี่เป็นช่วงเวลาค่อนข้างเฉื่อยชา อันหายาก ซึ่งแม้แต่เมืองที่มีชีวิตชีวาอย่างปารีสยังประสบวันละครึ่ง ทุกเมืองมีบรรยากาศเฉพาะตัวของมัน และแรบบีก็เรียนรู้ที่จะใส่ใจการผันแปรของ จังหวะธรรมชาติของแต่ละเมือง ทุกเมืองมีความคล้ายคลึงกันเช่นเดียวกับมนุษย์ สำหรับความหมกมุ่นเรื่องปัจเจกภาพทั้งหมดนั้น น้อยคนนักที่จะเข้าใจว่าการกระทำของมนุษย์เป็นความเคยชินโดยส่วนใหญ่ มนุษย์นอน ตื่น กิน ทำงาน กินอีก ทำงานอีก กินอีกรอบ ดูทีวี แล้วก็เข้านอนอีกรอบ นี่เป็นจังหวะกลอง พื้นฐานของมนุษยชาติทั่วโลก เป็นวิถีที่มนุษย์ใช้ชีวิตและตอบสนองความต้องการ พื้นฐาน

ทุกคนมีลักษณะเฉพาะตัว และลักษณะเฉพาะตัวเหล่านี้ก็มักแสดงให้เห็น ในอุปนิสัย...อุปนิสัยซึ่งแรบบีเรียนรู้ที่จะใช้ประโยชน์ ตามกฎแล้ว ช่วงเวลา เหมาะจะจุ่มที่สุดคือเที่ยงคืน ระหว่างยามสนธยากับรุ่งอรุณ เมื่อเฝ้าพันธุ่มมนุษย์ ส่วนใหญ่มากมายมหาศาลหลับไหล หรือพยายามหลับ เหตุผลทางสรีรวิทยานั้น ชัดแจ้ง ถ้านักกีฬาระดับโลกใช้เวลาหลายชั่วโมงอบอุ่นร่างกายก่อนการแข่งขันครั้งสำคัญ คนคนหนึ่งจะปกป้องตัวเองอย่างไรเมื่อถูกกระชากจากการหลับลึก อย่างไม่รู้ตัว แรบบีเลือกชั่วโมงเหมาะไม่ได้เสมอไป และในบางโอกาสก็จิว้ตร

ของเป้าหมายก็สร้างช่องเปิดอันโจ่งแจ้งจนปวดใจจนเขาแต่ละเลยโอกาสนั้นไปไม่ได้

สามสัปดาห์ก่อนหน้า แรบปีอยู่ที่กรุงเอเธนส์ เป้าหมายของเขาเดินจากอพาร์ตเมนต์ไปยังที่ทำงานบนบาทวิถีสายเดิมที่มีผู้คนคับคั่งทุกเช้า แรบปีคิดจะยิงเขานบนบาทวิถี เพราะมีเครื่องกำบังและสิ่งเบี่ยงเบนความสนใจมากมาย การทำแบบนั้นคงไม่ยาก แต่พยานเป็นเรื่องที่ต้องกังวลเสมอ และเจ้าหน้าที่ตำรวจก็อาจบังเอิญผ่านมาผัดจิ้งหะได้เสมอ ขณะที่เขาพิจารณาเป้าหมาย เขาก็สังเกตเห็นกิจกรรมบางอย่าง หลังจากไปถึงที่ทำงาน ชายผู้นั้นจะตีหมาแพือกถ้วย แล้วจึงเดินไปตามโถงพร้อมหนังสือพิมพ์ และแวะเข้าห้องน้ำชายเป็นเวลานาน

นอกจากเล่นงานคนตอนหลังแล้ว วิธีที่ดีที่สุดลำดับถัดไปคือเล่นงานพวกเขาตอนถอดกางเกง ในวันที่สี่ แรบปีรอในห้องกลางของห้องสามห้อง และเมื่อถึงเวลาเหมาะเป้าหมายก็นั่งลงทางขวามือเขา แรบปียืนบนฝาสาม ชะโงกข้ามผนังกัน เรียกชื่อชายผู้นั้น แล้วหลังจากทั้งสองสบตากัน เขาก็ยิ้มและส่งกระสุนหัวรูขนาด ๙ มม.หนึ่งนัดทะลุกลางกระหม่อมชายผู้นั้น เขายังกระสุนสังหารอีกนัดเข้าไปในกะโหลกชายผู้นั้นเป็นของแถมแล้วจึงออกจากอาคารอย่างสงบ สามสิบนาทีให้หลัง เขาอยู่บนเรือข้ามฟากที่แล่นฝ่าอากาศยามเข้าอันอบอุ่นของทะเลเอเจียน มุ่งหน้าไปยังเกาะครีต

การฆ่าส่วนใหญ่เป็นแบบนั้น คนโง่หนึ่งนอนใจคิดว่าตัวเองปลอดภัย หลังจากหลายปีที่สหรัฐฯแทบไม่ทำอะไรเพื่อไล่ล่าพวกเขาจากการมีส่วนร่วมในการจู่โจมก่อการร้ายหลายครั้ง จุดมุ่งหมายเดียวของแรบปีคือบินไปหาคนเหล่านี้ บีบเค้นพวกเขาจนพวกเขาเริ่มไม่แน่ใจ จนกระทั่งพวกเขาอนตาค้างในยามค่ำคืน พลางนึกสงสัยว่าตนเป็นรายต่อไปหรือไม่ นี่กลายเป็นภารกิจในชีวิตเขา การนิ่งเฉยคือสิ่งที่ทำให้คนเหล่านี้กล้าดำเนินแผนการจู่โจมพลเรือนผู้บริสุทธิ์ต่อไป ความเชื่อว่าพวกเขาปลอดภัยที่จะเดินหน้าทำสงครามก่อการร้ายต่อมอความมั่นใจที่ทำให้พวกเขาล่าพอง แรบปีเปลี่ยนความมั่นใจนั้นให้กลายเป็นความกลัวด้วยตัวคนเดียว

ถึงตอนนี้ พวกนั้นรู้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ มีคนมากมายเกินไปถูกยิงศีรษะ ในช่วงปีที่ผ่านมาจนไม่น่าเป็นเรื่องบังเอิญ ผู้ดูแลแรบปีรายงานข่าวลือเหล่านั้น คนส่วนใหญ่สงสัยว่าอิสราเอลปลุกชีพทีมสังหารทีมหนึ่งของตนขึ้น และแรบปีก็ไม่รู้สึกอะไรกับเรื่องนั้น...ยังมีการเผยแพร่ข้อมูลผิดเท่าไรก็ยิ่งดี เขาไม่ต้องการชื่อเสียง แม้จะกำลังมีชื่อเสียง แต่หลังจากคืนนี้เขาจะต้องวางมือสักพัก เหล่าผู้มีอำนาจที่เวอร์จิเนียเริ่มกระวนกระวาย มีคนพูดถึงเรื่องนี้มากเกินไป หน่วยงาน

สิบราชการลับต่างชาติหลายแห่งเกินไปกำลังจัดสรรบุคลากรให้สืบเรื่องการตาย
 กะทันหันเหล่านี้ในหมู่ผู้ก่อการร้ายที่อื้อฉาวที่สุดของโลกและเครือข่ายผู้ให้ทุนและ
 พ่อค้าอาวุธของพวกเขา แรปป์จะกลับไปสหรัฐอเมริกาเพื่อพักผ่อนและผ่อนคลาย
 เมื่อเขาเสร็จสิ้นภารกิจนี้ อย่างน้อยผู้ดูแลแรปป์ก็บอกเขาแบบนั้น อย่างไรก็ตาม
 แม้แต่หลังจากหนึ่งปีที่ผ่านมาไปอย่างรวดเร็ว เขาก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไร การพักผ่อน
 และผ่อนคลายหมายความว่าพวกนั้นอยากสังเวยการณ์เขา ดูให้แน่ใจว่าจิต
 บางส่วนของเขาไม่ได้ร่อนเร่ไปตามทางเดินอันมืดมิดโดยไม่มีวันหวนกลับ
 ความคิดนั้นนำรอยยิ้มมาสู่ใบหน้าแรปป์ การฆ่าคนเลวเหล่านี้เป็นสิ่งที่เยียวยาเขา
 อย่างดีที่สุดเท่าที่เคยทำมาในชีวิต มันมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าสิบปีแห่งการบำบัดจิต

เขาวางมือบนหูซ้ายและจดจ่อกับเครื่องส่งสัญญาณขนาดเล็กจิ๋วที่ถ่ายทอด
 เสียงจากห้องชุดในโรงแรมหรูที่อยู่ต่าลงไปสองชั้น เช่นเดียวกับคืนก่อน และ
 คืนก่อนหน้านั้น เขาได้ยินชาวลิเบียร่างท้วมหายใจพิศพาดและกรน ชายผู้นั้น
 สูดบุหรี่ปริมาณต่อมวนวันละสามซอง ถ้าเพียงแต่แรปป์วิ่งไล่ชายผู้นั้นขึ้นบันไดได้
 เขาคงทำงานสำเร็จ

แรปป์มองตามรถตู้ส่งของขณะที่มันแล่นผ่านไปเงียบ ๆ บนถนนเกโวลแตร์
 ด้านล่าง บางอย่างรบกวนจิตใจเขา แต่เขาบอกไม่ได้ว่าคืออะไร เขามองสำรวจ
 ถนนเพื่อหาร่องรอยอันเล็กน้อยที่สุดว่าอาจมีอะไรไม่ชอบมาพากลก่อนจะเบน
 ความสนใจไปยังทางเดินเลียบบแม่น้ำแซนที่มีต้นไม้เรียงราย มันว่างเปล่าเช่นกัน
 ทุกอย่างเป็นอย่างที่ควรเป็น แต่กระนั้นบางอย่างก็ยังทำให้เขากระสับกระส่าย
 พักหลังนี้อะไร ๆ อาจง่ายตายเกินไป...การฆ่าอย่างต่อเนื่อง เมืองแล้วเมืองเล่า
 และไม่มีครั้งไหนที่รอดมาได้อย่างหวุดหวิด กฎค่าเฉลี่ยบอกเขาว่าไม่ช้าก็เร็ว
 บางอย่างจะผิดพลาด และเขาจะลงเอยในสถานการณ์ยุ่งยากที่อาจทำให้เขาติดคุก
 ต่างแดนหรือเป็นไปได้ว่าอาจทำให้เขาเสียชีวิต ความคิดสองเรื่องนั้นอยู่ในหัวเขา
 เสมอ และเขาก็ไม่แน่ใจว่าชอบแบบไหนมากกว่ากัน...ขึ้นกับว่าเขาอยู่ประเทศไหน

มีพื้นที่น้อยมากสำหรับความกลัวและความกังขาในงานที่เขาทำ ควรมี
 ความระมัดระวังและความช่างสังเกต แต่ความกลัวและความกังขาอาจทำให้
 ไม่สามารถกระทำการ เขาอาจยืนอยู่บนนี้ทั้งคืนพลางนึกหาข้ออ้างที่จะไม่ลงมือ
 สแตน เฮอร์ลีย์ ตาแก๊งเงาจอมโหดที่ฝึกเขาเตือนเรื่องอันตรายแอบแฝงของ
 การเป็นอัมพาตจากการวิเคราะห้ แรปป์นึกถึงคำเตือนอันเข้มงวดที่เฮอร์ลีย์บอก
 เขาและลงความเห็นว่าเป็นไปได้อย่างมากว่าเป็นเพราะความวิตกกังวลของผู้ดูแล
 เขา เธอเตือนเขาว่าถ้ามีอะไรที่ดูผิดปกติเพียงเล็กน้อย เขาจะต้องยกเลิกภารกิจ

ชาวอเมริกันจะถูกจับเพราะทำงานสกปรกแบบนี้ในกรุงปารีสไม่ได้ ไม่มีวัน
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ใช่ตอนนี้...เมื่อพิจารณาสถานการณ์การเมืองปัจจุบัน

โดยภาพรวมแล้วเป้าหมายเป็นลูกโซ่หนึ่ง เป็นอีกชื่อให้ชัดเจนจากรายการ
 ของเขา แต่สำหรับเรปป์ มันเป็นเรื่องส่วนตัวมากกว่าภาพรวมเสมอ เขาอยาก
 ให้คนเหล่านี้ทุกคนซดใช้ในสิ่งที่พวกเขาทำ การฆ่าแต่ละครั้งจะยากขึ้น อันตราย
 ขึ้น และนั่นก็ไม่ได้ทำให้เรปป์กังวลแม้แต่น้อย เขายินดีรับการท้าทาย ที่จริงแล้ว
 เขาเป็นสุขอย่างแท้จริงที่คนสารเลวเหล่านี้มองเหยียดหลังทุกวันและเข้านอนทุกคืน
 โดยนึกสงสัยว่าใครกำลังตามล่าพวกเขาอยู่

เรปป์ถามตัวเองอีกครั้งว่าเขาควรกังวลไหมที่ชาวลิเบียเดินทางโดยไม่มี
 หน่วยรักษาความปลอดภัย เป็นไปได้อย่างมากที่ชายผู้นั้นรู้สึกลดภัยในตำแหน่ง
 ของตนในฐานะรัฐมนตรีกระทรวงน้ำมันของประเทศ ในฐานะสมาชิกคนสำคัญแห่ง
 แวดวงการทำธุรกิจ เขาอาจคิดว่าตัวเองสูงส่งกว่าการเล่นสกปรกของผู้ก่อการร้าย
 และผู้ลอบสังหาร *เออะ* เรปป์คิดกับตัวเอง *ผู้ก่อการร้ายยังไ้ก็เป็นผู้ก่อการร้าย*
วันยังค่ำ ถึงจับเขาใส่สูทผูกเน็คไทและจัดให้พักในห้องชุดคินละพันดอลลาร์
 ในกรุงปารีส เขาก็ยังคงเป็นผู้ก่อการร้ายอยู่ดี

เรปป์มองสำรวจถนนและฟังเสียงกรนเหมือนหมูของชาวลิเบีย หลังผ่านไป
 ไปสามสิบวินาที เขาก็ตัดสินใจ ชายผู้นั้นจะไม่ได้เห็นพระอาทิตย์ขึ้นอีก เรปป์
 เริ่มเคลื่อนตัวเข้าไปอย่างมีประสิทธิภาพและแทบเหมือนหุ่นยนต์พลางตรวจสอบ
 อุปกรณ์เป็นครั้งสุดท้าย ปืนเบเรตตาเก็บเสียงเหน็บอยู่ที่ใต้แขนขวาในซองปืนแบบ
 สวมไหล่ ซองกระสุนสำรองสองอันซ่อนอย่างปลอดภัยอยู่ที่ใต้แขนซ้าย มีดต่อสู้
 สองคมยาวสี่นิ้วหุ้มปลอกเหน็บอยู่ที่ข้อมือ และปืนพก ๙ มม.ขนาดเล็กกว่า
 รัตติดที่ซ่อนเข้าขา เขาพกอาวุธร้ายแรงมาเพียงเท่านี้ มีชุดอุปกรณ์แพทย์ขนาดเล็ก
 วิทยุซึ่งปรับไปยังช่องแผนกรักษาความปลอดภัยของโรงแรม แถบพลาสติกสำหรับ
 รัดข้อมือ และเอกสารที่ปลอมแปลงอย่างไร้ที่ติหนึ่งชุดซึ่งบอกว่าเขาเป็นชาว
 ปาเลสไตน์ที่เพิ่งอพยพมาจากกรุงอัมมาน ประเทศจอร์แดน แล้วก็มิเล็อกัน
 กระสุน การสวมมันเป็นหนึ่งในหลายเรื่องที่เขาถูกพร่ำสอนระหว่างการฝึกที่ดูเหมือน
 ไม่มีวันสิ้นสุด

เรปป์พลิกปกเสื้อแจ็คเก็ตดำขึ้นและดึงหมวกคลุมศีรษะสีดำนั้นอบางลง
 คลุมหน้า เขายกขดเชือกสำหรับปืน มองข้ามขอบอาคาร และพูดกับตัวเอง
 “ยิงหัวสองนัด” มันซ้ำซ้อนนิดหน่อย แต่นั่นแหละประเด็น...แล้วก็เป็นของ
 การดำเนินการทั้งหมดนี้

แรปบีค่อยๆ คลายเชือกลงแล้วจึงเหวี่ยงขาทั้งสองข้ามขอบหลังคา ด้วยการเคลื่อนไหวอันลื่นไหลครั้งเดียว เขากระโดดจากแนวยื่นและหมุนตัว ๑๘๐ องศา มือที่สวมถุงมือเกาะเชือกแน่นและช่วยเขาไต่ลงอย่างเชื่องช้า จนกระทั่งเขาลงไปเป็นระยะทางสิบห้าฟุตและสามารถเอื้อมออกไปวางเท้าข้างหนึ่งบนราวระเบียง เขาจับเชือกแน่นขณะก้าวลงบนลูกกรงเหล็กสีดำขนาดเล็กอย่างนุ่มนวล หาระวังตัวและหลบไปข้างหนึ่งแม้มันกันแสงจะปิดอยู่ เขาลดตัวลงคุกเข่าข้างหนึ่งก่อนจะจับเชือกมาพันไว้กับราวระเบียงเพื่อให้พร้อม เพื่อว่าเขาต้องรีบออกไป เขาสะเดาะกุญแจประตูระเบียงไว้แล้วตอนเขาฟังอุปกรณ์ดักฟังเมื่อสองวันก่อน ถ้ามีเวลา เขาจะเอาอุปกรณ์นั้นคืนมา แต่มันไม่มีอะไรพิเศษ แรปบีดูให้แน่ใจเสมอว่าเขาใช้อุปกรณ์ที่ถูกสาวกลับไปยังผู้ผลิตชั้นดีรายหนึ่งที่แลงลีย์ใช้ไม่ได้

เขาจำฟังห้องชุดได้ชื่นใจ มันเป็นห้องขนาดใหญ่หนึ่งห้องที่มีบริเวณนั่งเล่นทางซ้ายมือและเตียงยกพื้นขนาดคิงไซส์อยู่อีกฝั่ง แรปบีฟังเสียงรบกวนที่อีกฟากประตู เป็นไปได้อย่างมากว่าโสภณียอยู่ในนั้น แต่แรปบีไม่ได้ยินเสียงเธอเมื่อมีเสียงกรนและเสียงหายใจพิศพาตอันน่ารังเกียจของชาวลิเบียดังกลบ ทุกอย่างเป็นอย่างที่ควรเป็น แรปบีชักปืนเบเรตตาและเริ่มลงน้ำหนักบนที่เปิดประตูทองเหลืองอย่างเชื่องช้าด้วยมือที่สวมถุงมือ เขาบิดมันจากตำแหน่งสามนาฬิกาไปยังห้านาฬิกา และจากนั้นก็ปล่อยโดยไม่มีเสียงกริก

แรปบีดึงประตูเข้าหาตัวและเหวี่ยงมันแนบด้านข้างอาคาร เขาวางมือข้างที่ว่างบนรอยต่อมันกันแสงและผลักผ่านมันในท่าย่อตัวต่ำ ปืนพกชูขึ้นและกวาดจากซ้ายไปขวา ระเบียงห่างจากจุดที่เป้าหมายของเขานอนอยู่หกก้าวเตียงยกสูงจนต้องมีชั้นบันไดสามด้านรอบแทน กระจกขนาดมทิม่าอันฉูดฉาดทำหน้าที่เป็นหัวเตียง การยกพื้นทำให้เป้าหมายอยู่ระดับเอวแรปบีผู้มีส่วนสูงหกฟุตหนึ่งนิ้ว ขณะที่ปลายเครื่องเก็บเสียงอยู่ห่างจากศีรษะชาวลิเบียเพียงสี่ฟุต แรปบีเหลียวมองไปๆ ด้วยหวังว่าจะเจอโสภณีย เท่าที่เขาทำได้คือพอให้รู้ว่าเธออยู่ที่ไหนสักแห่งที่อีกฝั่งเตียง...จมอยู่ใต้กองหมอนและผ้าห่ม เขาจะไม่ยิงเธอหรอก แต่อาจต้องตบเธอด้วยปืนพกในกรณีที่เขาตื่นและเริ่มกรี๊ดร้อง

แรปบีขยับเข้าไปใกล้อีกครั้งก้าวและยกอาวุธ เขาเล็งจุดสีส้มของศูนย์หน้าบนสันจมูกชายผู้นั้นแล้ววางจุดหลังสองจุดประจำตำแหน่ง มีแรงกดดันไปป็นแล้วและโดยไม่รู้สึกละอายนอกจากความลึกลับเล็กๆ แรปบีเหนียวไกและส่งกระสุนเข้าไปในศีรษะของชายผู้นั้น เครื่องเก็บเสียงกระตุกขึ้นหนึ่งนิ้ว กลับสู่แนวยิงแล้วแรปบีก็ยิงนัดที่สอง

เขาก็มองมองชาวลิเบีย กระสุนนัดที่สองทำให้รูขนาดเท่าเหรียญสิบเซ็นต์ใหญ่ขึ้นครึ่งหนึ่ง ความตายเกิดขึ้นฉับพลัน ซึ่งแปลว่าเสียงกรนหยุดลง ในความเงียบครั้งใหม่ของห้อง แรปป์ตัวดำสายตาไปยังกองอันยุ่งเหยิงที่อีกฝั่งเตียง และหลังจากสามวินาทีที่ไร้ความเคลื่อนไหว เขาก็ลดตัวลงคุกเข่าก่อนจะเอื้อมไปหลังโต๊ะหัวเตียง ปลายนิ้วมือขวากวาดเจอสิ่งที่เขากำลังหาพอดีเมื่อเขารู้สึกว่าพื้นใต้ร่างสิ้น แรงสั่นสะเทือนนั้นรุนแรงพอจนแรปป์รู้ว่าอาจเกิดได้จากสาเหตุเดียวเท่านั้น เขาชักมือออก ทิ้งอุปกรณ์ดักฟังไว้ที่เดิม และยกตัวให้สูงพอจะมองข้ามเตียงไปยังประตูห้องโรงแรมได้

ที่นั่น ในแถบแสงบางๆ ได้ประตู แรปป์เห็นเงาหนึ่งเคลื่อนผ่านไป จากนั้นก็อีกเงา เขาสบถกับตัวเองและกำลังจะออกวิ่งไปยังระเบียง ตอนที่ประตูถูกพังเปิด และแถบแสงไหลบ่าท่วมห้องชุด ขณะที่แรปป์เริ่มทิ้งตัว เขาก็เห็นลำกล้องสีดำของปืนอัตโนมัติอย่างชัดเจน จากนั้นก็แสงวาบสว่างจ้าจากปากกระบอกปืน

๒

ห้องมีกลิ่น มันเป็นส่วนผสมของเหงื่อและกลิ่นอื่น ๆ ที่ผู้ชายซึ่งหมกตัวอยู่ในพื้นที่ปิดนานเกินไปปล่อยออกมา มันยังเจือด้วยความกลัวเล็กน้อยด้วย นั่นทำให้ซามิร์ ฟาดี ไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่งแม้เขาจะเข้าใจสาเหตุ พวกเขากำลังล่าผี...ใครบางคนที่เริ่มฆ่าพี่น้องของพวกเขาอย่างเงียบ ๆ และต่อเนื่องเมื่อเกือบหนึ่งปีก่อน ซามิร์เปลี่ยนแปลงสถานการณ์ไม่ได้ และไม่อาจเปลี่ยนแปลงความจริงนั้นได้เช่นกัน ยิ่งพวกหนุ่ม ๆ รอนานเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งเบื่อ และยิ่งพวกเขาเบื่อมากเท่าไร ความคิดของพวกเขาก็เตรไ้ไปเรื่อย เรื่องนั้นเห็นได้ไม่ยากบนใบหน้าอ่อนเยาว์ของพวกเขาเมื่อลักษณะอันชวนกระตือรือร้นของปฏิบัติการค่อย ๆ ลดลงภายใต้ความตึงเครียดที่เกิดจากความน่าเบื่อ พวกเขาแต่ละคนคำนวณโอกาสประสบความสำเร็จใหม่ และความเป็นไปได้ก็เคลื่อนไปในทิศทางที่ไม่ถูกต้อง

ซามิร์ไม่ตกเป็นเหยื่อความอ่อนแอนี้ พวกเขาจะเจอผีผู้กำลังยิงลั่นเลื่อยตอนนี้และพวกเขาจะกำจัดต้นตอปัญหาใหญ่ของพวกเขา และเขาจะได้รับการสรรเสริญว่าเป็นวีรบุรุษ นั่นไม่ใช่เรื่องเล็กเลยสำหรับซามิร์ เขารู้สึกมานานแล้วว่าพระอัลลอฮ์ทรงวางแผนการวิเศษให้เขา และเมื่อเขากลับจากปฏิบัติการนี้พร้อมศิระชะของมือลอบสังหาร เขาจะอาบไล่ด้วยความรุ่งโรจน์ที่เขาสมควรได้รับโดยชอบธรรม

ซามิร์คือผู้โชคดีที่สุดที่บังเอิญพบจุดเริ่มต้นของทางออก พวกเขาทุกคนตกตะลึงที่ได้ยินว่าเป็นฝีมือของคนคนเดียว ซามิร์ถามคำถามพื้นฐานที่สุด “เราจะหาตัว

และฆ่ามือสังหารที่ไม่มีใครรู้จักได้ยังไง” พวกเขาซักแหล่งข่าวทั่วยุโรปและในกรุงมอสโกและไม่ได้อะไรเลย สมาชิกสภาบางคนยังคงแย้งว่านี่ไม่อาจเป็นฝีมือคนคนเดียวได้ ต้องเป็นทีมหลายทีมที่ปฏิบัติการพร้อมกัน อย่างไรก็ตาม ชาวสเปนยืนยันแข็งขัน แหล่งข่าวของเขาเชื่อถือได้เต็มที่ นอกเหนือจากแหล่งข่าวชาวสเปนยังได้รับรายงานอย่างเป็นทางการของทางตำรวจบางฉบับหลังเกิดเหตุฆาตกรรมหลายครั้งมาครอบครอง รายงานทุกฉบับชี้ไปยังความจริงที่ว่านี่เป็นฝีมือคนคนเดียว แน่หนอนว่ามีเครือข่ายสนับสนุนและให้ทุน...แต่เป็นคนคนเดียวที่ลงมือฆ่า

คำตอบต่อคำถามของซามิร์นั้นง่ายตายพอๆกัน ชาวสเปนบอกสภาว่าพวกเขาต้องวางกับดัก ซามิร์ถูกตัดออกจากการประชุมที่ตามมา มีเพียงสภาบริหารเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจนั้น แต่ซามิร์เข้าใจประเด็นของมัน พวกเขาต้องการเป้าหมายอวบน้ำเพื่อล่อมือสังหารออกมา เป้าหมายอวบน้ำนั้นกำลังหลับอยู่ที่อีกฝั่งของโถงทางเดินถัดไปสามห้อง ซามิร์ไม่ได้รับแจ้งชื่อของเหยื่อล่อจนกระทั่งเจ็ดวันก่อนเมื่อเขากับลูกน้องมาถึงกรุงเวียนนา เป็นเวลาสี่วันที่พวกเขาตั้งอยู่ในห้องโรงแรมขนาดเล็กกว่าห้องนี้เล็กน้อย และจากนั้นในเช้าวันที่สี่ พวกเขาก็เคลื่อนตัวและออกเดินทางไปฝรั่งเศส ทุกคนเดินทางตามลำพัง สวมชุดสูท แต่อยู่บนรถไฟขบวนเดียวกัน เมื่อไปถึงกรุงปารีส พวกเขาพบกับชาวสเปนและพี่น้องผู้ไว้ใจได้คนหนึ่งซึ่งจัดเตรียมห้องโรงแรมให้พร้อมอาวุธและอุปกรณ์สอดแนม

เหยื่อล่อมาถึงโดยเครื่องบินในเวลาต่อมาของวันนั้น และหลังจากกินมื้อเที่ยงใดๆที่โรงแรม เขาก็ออกไปซื้อของ ลูกน้องของซามิร์เข้าไปในโรงแรมที่ละคนโดยเว้นระยะห่างไม่เท่ากัน ก่อนจะเช็กอินเข้าพักคนละห้องคนละชั้น พอตกลงกลางคืน เมื่อเหยื่อล่อออกไปกินมื้อค่ำกับโสเภณีคนหนึ่ง ทุกคนก็มารวมตัวกันในห้องเดียวซึ่งอยู่ถัดไปในโถงทางเดิน ปีนอัฒจันทร์เก็บเสียงรอพวกเขาอยู่ ทั้งชาวสเปนและซามิร์เห็นตรงกันว่ามือสังหารจะจู่โจมตอนกลางคืน เป็นไปได้มากที่สุดว่าในช่วงก่อนฟ้าสว่างไม่นาน และจะลงมือในห้องชุดโรงแรมที่ซึ่งเขาควบคุมสถานการณ์ได้ ซามิร์เข้าใจแผนการอันเฉียบแหลมนั้น แต่รู้สึกว่าการเปิดของโอกาสน้อยเกินไป ตั้งแต่พระอาทิตย์ตกยันพระอาทิตย์ขึ้นเขาสั่งให้ลูกน้องระมัดระวังตัวเต็มที่ ในช่วงกลางวันมีชายสองคนเฝ้าระวังอยู่เสมอเพื่อว่าเกิดอะไรขึ้น ส่วนอีกสามคนจะตรงกลับห้องของตน สั่งอาหารมากินในห้องและนอน

หลังจากสี่คืนในกรุงเวียนนาและตอนนี้ก็สามคืนในกรุงปารีส ซามิร์ดูออกว่า ลูกน้องของเขาเริ่มกังขาความหลักแหลมของปฏิบัติการ ความคิดที่ว่าพวกนั้นกล้าส่งสัยอำนาจของเขาทำให้เขาไม่พอใจอย่างมาก เขาเลือกลูกน้องแต่ละคนจากวินัยและทักษะและเห็นสิ่งอื่นใดคือการเชื่อฟังคำสั่งเขาอย่างเต็มที่ พวกนั้นรับรู้ตั้งแต่ต้นว่าภารกิจนี้ต้องอาศัยความอดทนอย่างมาก ว่ามีความน่าจะเป็นที่จะต้องเดินทางหลายต่อก่อนมีอสังหารปรากฎตัว แต่ซามิร์กับชาวสเปนเชื่อมั่นแน่วแน่ มีอสังหารจะปรากฎตัว และเมื่อเขาทำเช่นนั้น พวกเขาก็จะพร้อมตะปบ

ในช่วงสองเดือนที่ผ่านมา ซามิร์รู้สึกว่าเขาได้รู้จักมีอสังหารผู้นี้ เขาเป็นชายไม่ทราบสัญชาติที่ทะลวงองค์กรของพวกเขาและเริ่มฆ่านายทุน พ่อค้าอาวุธ ทหารราบ และผู้อำนวยความสะดวกที่ช่วยให้องค์กรของพวกเขาและองค์กรในเครือเดินทางไปทั่วยุโรป ตะวันออกกลาง และแอฟริกาเหนือได้อย่างราบรื่น ต้องขอบคุณชาวสเปน ซามิร์ศึกษาการฆ่าทำครั้งโดยละเอียดและแน่ใจว่าเขาเข้าใจวิถีคิดของมีอสังหาร เขาพร้อมเผชิญหน้าชายผู้นั้น เขาแค่หวังว่ามันจะเกิดขึ้นโดยเร็วมากกว่าซ้ำ

ซามิร์ดูนาฬิกา มองไปรอบห้อง และสายหน้าอย่างรังเกียจ มีเพียงขนาดทวินสองเตียง และลูกน้องเขาสองคนก็นอนอยู่บนนั้นโดยสวมเสื้อผ้าสำหรับเดินถนน ศีรษะพิงหัวเตียง ทั้งคู่ม่อยหลับไป อาวุธเก็บเสียงวางอยู่บนตักชายคนที่สามนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างประตู โนมต์มาข้างหน้าโดยที่หน้าจมอยู่ในมือ ซามิร์บอกไม่ได้ แต่เขาคงไม่ประหลาดใจถ้าตาของชายผู้นั้นหลับอยู่เช่นกัน อย่างน้อยชายคนที่สี่ก็นั่งดูจอมอนิเตอร์ทั้งสองอย่างตั้งอกตั้งใจ มันแสดงภาพห้องถัดเลยไปในโถงทางเดินจากสองมุม เขายังสวมหูฟังอยู่ด้วย สองสามคืนแรกทุกคนผลัดกันฟังและเฝ้าดูอย่างกระตือรือร้นระหว่างที่ชาวลิเบียร่างจัมมี่มีเช็ทซ์กับโสเณณี หลังผ่านไปเจ็ดคืน ความแปลกใหม่ค่อยๆ จางหายไป กระนั้น ซามิร์ก็สังเกตเห็นว่าแม้สุขภาพของชาวลิเบียจะย่ำแย่อย่างเห็นได้ชัด แต่เขาก็มีพลังทางเพศสมชายสุด ๆ

นั่นทำให้ซามิร์สงสัยว่าเขาอาจทำแบบเดียวกันได้ไหม และเขายังอายุไม่ถึงสามสิบ ซามิร์ไม่ใช่คนเคร่งครัดเมื่อเป็นเรื่องของศาสนา เขาเป็นชาวมุสลิม แต่เขาขงการกราบไหว้บูชาให้เป็นหน้าที่ของผู้ที่มีใจศรัทธากว่า เขามองตัวเองว่าเป็นทหารที่ได้รับการกิจของศาสนาอิสลามเพื่อต่อสู้กับพวกยิวสกปรกและโลกตะวันตกอันเสื่อมโทรมทั้งหมด เพื่อให้ดูกลมกลืน ซามิร์ต้องประพฤติตนเหมือนพวกนั้น และถ้านั้นหมายถึงการดื่มเหล้าของพวกเขาและการนอนกับผู้หญิง

ติด ๆ”

ซามิร์นั่งยอง ๆ ใกล้อันหนึ่ง ปากกระบอกหนาสีดำของเครื่องเก็บเสียงชี้ขึ้น
นิ้วอยู่บนไกปืน และขณะที่เขาเฝ้าดูอัปดูลก้าวถอยเพื่อเตะประตู เขาก็รู้สึกว่
ลำคอตีบตันแห้งผาก เขากลืนน้ำลายอย่างหนัก จากนั้นตัวล็อกก็กระเด็นหลุดจาก
กรอบประตูและประตูก็เหวี่ยงเปิด ซามิร์รอชั่วอึดใจ จากนั้นจึงผลักพื้นอง
ของเขาให้เข้าร่วมการต่อสู้ เขายังอยู่ในโถงทางเดินและได้ยินเสียงพ่นกระสุน
อย่างต่อเนื่องตรงหน้าเขาขณะที่ปืนระดมยิงใส่มือสังหารอย่างรุนแรง แล้วรอยยิ้ม
เจ้าเล่ห์ก็ปรากฏบนหน้าเขา นักฆ่าไม่มีทางรอดชีวิตจากการโจมตีครั้งนี้ หลังจาก
คืนนี้ซามิร์จะกลายเป็นตำนานในหมู่เพื่อนร่วมอาชีพ